

TÌNH LÀ CỠI PHÚC .. TU LÀ ƠN TRÊN

Đúng thế! Tu là Ơn trên, là Hồng Ân đến từ THIÊN CHÚA. Hồng Ân THIÊN CHÚA cùng với chọn lựa của con người: đó là Ơn Gọi tận hiến. Mỗi Ơn Gọi trải qua tiến trình cầu nguyện liên lý và đạt đến mức độ trưởng thành nhân bản. Ơn Gọi tận hiến nhân-cách-hóa bằng phương thức đặc thù tùy theo phong độ của từng người: mỗi người được kêu gọi đích danh. Mỗi Ơn Gọi là câu chuyện tình yêu hy-hữu. Sau đây là con đường Ơn Gọi của nữ tu Ý dòng Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm.

Câu chuyện Ơn Gọi của tôi có thể đồng hóa với dụ ngôn Con Chiên Lạc (Luca 15,4-7). Chỉ có sự khác biệt duy nhất là không những tôi tự ý lìa xa đàn chiên mà còn vô tình tiến đến bờ vực thẳm và lao đầu xuống, nếu không có sự can thiệp diệu kỳ của Hiền Mẫu MARIA Thiên Quốc.

Cho đến năm 21 tuổi, tôi trải qua quãng đời an lành hạnh phúc.

Tôi là công-chúa-cưng của Ba, là tiểu-quản-gia của Má, là sinh viên gương mẫu của các giáo sư và là kẻ hoạt náo giúp vui cho các lễ hội giữa bạn bè. Thế nhưng mọi sự đảo lộn hết khi tôi đính hôn. Cuộc đính hôn gặp cản trở ngay từ bước đầu, gieo rắc chia rẽ và tạo bầu khí bất hòa trong gia đình. Thế là đau khổ đi vào cuộc đời tôi khiến tôi nổi loạn, đâm ra nói dối và tìm các thỏa hiệp dàn xếp. Sau cùng, tôi đánh mất Đức Tin.

Từ cô gái "thiên thần" của gia đình tôi biến thành con "rắn dữ" sẵn sàng phun "nọc độc" cho bất cứ ai dám mon men đến gần! Tôi cảm thấy bất hạnh và xem mọi người như kẻ thù, kể cả THIÊN CHÚA.

Một ngày, tôi vào phòng đóng kín cửa lại rồi khóc. Tôi cầm trong tay bức tượng nhỏ Đức Chúa GIÊSU với dụng ý đập vỡ tan tành. Tôi thưa với Chúa:

- Chúa không hiện hữu và nếu có thì Chúa không hề chăm sóc con .. nên con oán hận Chúa!

Nói xong câu ấy, tôi bật lên khóc nức nở, khóc như mưa! Tôi siết chặt bức tượng nhỏ Đức Chúa GIÊSU vào ngực, rồi đặt lại chỗ cũ.

Chỉ sau này ... vâng, chỉ mãi sau này, tôi mới hiểu rằng, không những Chúa yêu thương tôi mà còn yêu thương cách đặc biệt khi Ngài cho phép mọi sự xảy đến khiến tôi phải đau khổ. Chỉ bằng phương cách ấy Ngài mới tách tôi ra khỏi mọi sự và mọi người để tôi hoàn toàn thuộc về Ngài và mãi mãi thuộc về Ngài ..

Thời gian trôi qua và bầu khí gia đình mỗi ngày một căng thẳng đến độ tôi quyết định dọn đi sống nơi khác. Tôi trình bày thẳng với thân phụ tôi. Quyết định quá đột ngột làm Ba tôi bị "cú sốc đứng tim". Ba tôi thoát chết nhưng sau tai nạn ấy, tôi không dám đả động đến chuyện ra ở riêng nữa. Sau đó, lần đầu tiên, tôi mừng sinh nhật bên ngoài mái ấm. Trở về nhà, tôi báo cho Má biết tôi đã dọn vali ra ở riêng.

Đáp lời tôi, Má thông báo cho tôi hay: Má vừa khám phá ra chứng ung thư ác tính và phải vào nhà thương ngay.

Tôi như người mất hồn .. Từ cú đứng tim của Ba sang chứng ung thư ác tính của Má chỉ vồn vện 3 tháng! Lễ Phục Sinh cùng năm đó Má tôi bày tỏ ước muốn hành hương Thánh Địa. Ban đầu tôi quyết liệt từ chối nhưng rồi lại chấp thuận cùng đi với gia đình.

Ngày nay, khi hồi tưởng chuyến hành hương ấy, tôi hết lòng tri ân THIÊN CHÚA. Chuyến hành hương khai mào cho cuộc sống lại của linh hồn tôi. Đoàn hành hương gồm khoảng 50 người, trong đó các Linh Mục và nữ tu mặc áo màu xám nhẹ xanh da trời. Đó là cuộc gặp gỡ và tiếp xúc đầu tiên của tôi

với các tu sĩ Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm. Chính Đức Mẹ MARIA dùng các vị tận hiến này để đánh tan giá lạnh và hận thù chất chứa trong lòng tôi .. Tôi cảm thấy thật ân hận về tội lỗi tôi phạm mất lòng Chúa và gây đau khổ cho tha nhân. Tôi quyết định đi xưng tội nơi Đền Thờ Mộ Thánh.

Sau chuyến hành hương phúc lành ấy, tôi quyết định thay đổi lối sống. Nhưng bằng cách nào đây? Tôi đã ngụp lặn trong bóng tối quá lâu, giờ đây ánh sáng mặt trời biến mất! May mắn thay, một nữ tu khuyên tôi gặp và nói chuyện với một Linh Mục. Tôi làm theo lời khuyên của Chị và vị Linh Mục trở thành Cha Linh Hương của tôi. Tôi thành tâm thống hối trở về cùng Tình Yêu THIÊN CHÚA.

Một thời gian sau, tôi được hồng phúc hành hương Fatima. Trong thinh lặng của nơi chốn thánh thiêng, cùng với các buổi lần hạt Mân Côi chung và khi suy niệm lời Đức Mẹ nhắn nhủ ba trẻ chăn chiên: Cầu nguyện và làm việc đền tội bằng như thực hiện trong tôi lời Kinh Thánh nơi Sách Tiên Tri Hô-Sê rằng: **"Bởi thế, này Ta sẽ quyến rũ nó, đưa nó vào sa mạc, để cùng nó thổ lộ tâm tình"** (2,16).

Lời đó như tấm màn che được kéo khỏi đôi mắt khiến tôi trông thấy rõ ràng cuộc sống của tôi khi so sánh với cuộc sống của ba trẻ Fatima. Ba trẻ mặc dầu tuổi còn nhỏ, nhưng tâm hồn ngây thơ trong trắng đã mau mắn đáp lời kêu gọi của Đức Mẹ: Làm việc đền tội, hy sinh, chấp nhận đau khổ vì Tình Yêu THIÊN CHÚA và Đức Mẹ MARIA để cứu rỗi các linh hồn. Còn tôi, tôi làm hoen ố linh hồn với tội lỗi! Vậy tôi còn chờ đợi gì mà không đền bù tội lỗi, yêu mến THIÊN CHÚA và tha nhân?

Sau lần hành hương Fatima, tôi quyết định lần hạt Mân Côi mỗi ngày và thay đổi cách ăn mặc. Tôi lột bỏ mọi thứ nữ trang xa xỉ và ăn mặc đơn sơ giản dị. Tôi giới hạn các buổi đi chơi với bạn bè và tránh hẳn việc đến các nơi đàn ca nhẩy nhót .. Bao nhiêu đó chưa đủ, đến phiên Cha Linh Hương gợi ý cho tôi chọn nếp sống tu dòng.

Thế nhưng, nguyên ý tưởng Tu Viện đủ làm tôi hoảng sợ. Đối với tôi, tu viện giống cái nhà tù! Vậy thì làm sao tôi có thể sống trong Tu Viện??? Nhưng rồi cuối cùng tôi cũng làm một cuộc thử nghiệm. Tôi dọn đồ và xách va-li đến xin trọ một thời gian - gọi là để tra cứu - nơi Tu Viện các Nữ Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm. Tuần lễ đầu tôi hoàn toàn khép kín trong phòng riêng. Sang tuần thứ hai tôi mới tham dự vào cuộc sống Cộng Đoàn. Tôi bắt đầu đọc Cuốn Tự Thuật của thánh nữ Marguerite-Marie Alacoque (1647-

1690) trong nhà nguyện có đặt Mình Thánh Đức Chúa GIÊSU. Lời Đức Chúa GIÊSU phán với thánh nữ khiến tôi hiểu rằng có một TÌNH YÊU vô biên rộng lớn gấp muôn vạn lần thứ tình yêu nhỏ bé mà một thụ tạo có thể cảm nghiệm được. Đó là TÌNH YÊU vĩnh cửu mà linh hồn tôi hằng khao khát. Thời gian trọ trong Tu Viện kéo dài 3 tháng.

Trở về nhà, tôi bắt đầu nhưng nhớ bầu khí thánh thiêng và cuộc sống huynh đệ của Tu Viện .. Ngày 22-5, lễ kính thánh nữ Rita thành Cascia (1381-1457) và cũng là lễ bổn mạng của tôi, các Nữ Tu mời tôi đến mừng lễ chung với Các Chị. Tôi nhận lời và dự định chỉ ở lại Cộng Đoàn khoảng 2 ngày. Nào ngờ, tôi ở lại Cộng Đoàn mãi mãi.

Tôi chào đời 8-1 cùng ngày sinh với thánh Massimiliano-Maria Kolbe (1894-1941). Tôi chết cho đời 14-8 cũng cùng ngày tử với thánh nhân. Từ nay tôi thuộc về đại gia đình Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm để được tái sinh nơi cung lòng của Đấng được ca tụng là "Không hề dính vết bợn như - Tota Pulchra es, MARIA". Thật thế, tôi bắt đầu một cuộc sống mới.

... "Có điềm lớn xuất hiện trên trời: một người Phụ Nữ, mình khoác mặt trời, chân đạp mặt trăng, và đầu đội triều thiên 12 ngôi sao. Bà có thai, đang kêu la đau đớn và quằn quại vì sắp sinh con. Lại có điềm khác xuất hiện trên trời: đó là một con rồng lớn, đỏ như lửa, có 7 đầu và 10 sừng, trên 7 đầu đều có vương miện. Đuôi nó quét hết một phần ba các ngôi sao trên trời mà quăng xuống đất. Rồi con rồng đứng chực sẵn trước mặt người Phụ Nữ sắp sinh con, để khi Bà sinh xong là nó nuốt ngay Con Bà. Bà đã sinh được một Người Con, một Người Con Trai, Người Con này sẽ dùng trượng sắt mà chặn dất muôn dân. Con Bà được đưa ngay lên THIÊN CHÚA, lên tận ngai của Người. Còn người Phụ Nữ thì trốn vào sa mạc; tại đó THIÊN CHÚA đã dọn sẵn cho Bà một chỗ ở, để Bà được nuôi dưỡng ở đó, trong vòng một ngàn hai trăm sáu mươi ngày.

Bấy giờ có giao chiến trên Trời: Thánh Thiên Thần Micae và các Thiên Thần của Người giao chiến với con Mãng-Xà. Con Mãng-Xà cùng các thiên thần của nó cũng giao chiến. Nhưng nó không đủ sức thắng được, và cả bọn không còn chỗ trên Trời nữa. Con Mãng-Xà bị tống ra, đó là Con Rắn xưa, mà người ta gọi là ma quỷ hay Satan, tên chuyên mê hoặc toàn thể thiên hạ. Nó bị tống xuống đất, và các thiên thần của nó cũng bị tống xuống với nó. Và tôi nghe có tiếng hô to trên Trời:

"THIÊN CHÚA chúng ta thờ giờ đây ban ơn cứu độ,
giờ đây biểu dương uy lực với vương quyền, và Đức Kitô của Người,
giờ đây cũng biểu dương quyền bính" (Khải Huyền 12, 1-10).

(*"Il Settimanale di Padre Pio"*, 3 Giugno 2007, n.22, Anno VI, trang 20-23)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt